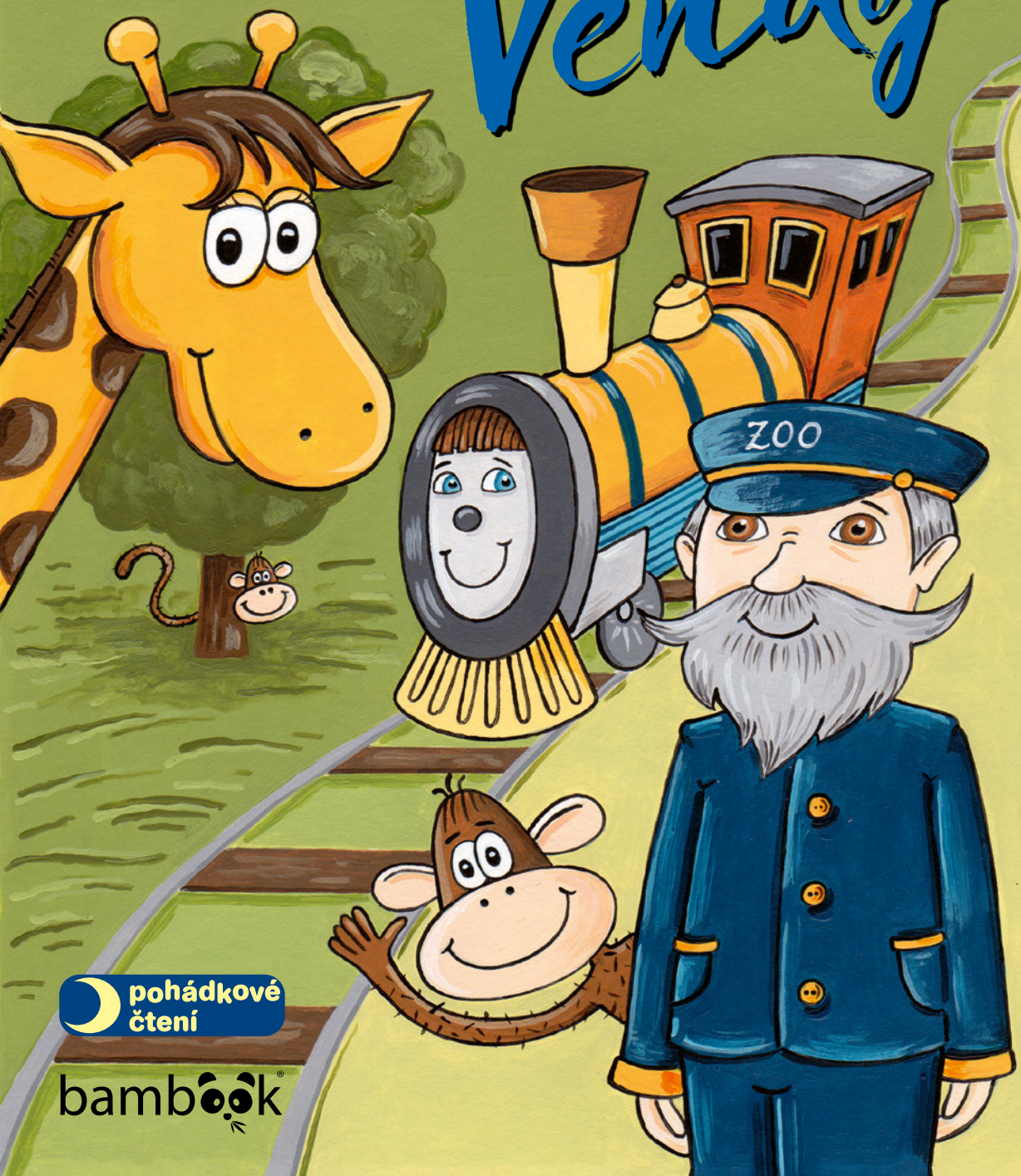

Lucie Krystlíková

Ilustrace Daniela Skalová

Dobrodružství mašinky Vendy

 pohádkové
čtení

bambóok[®]

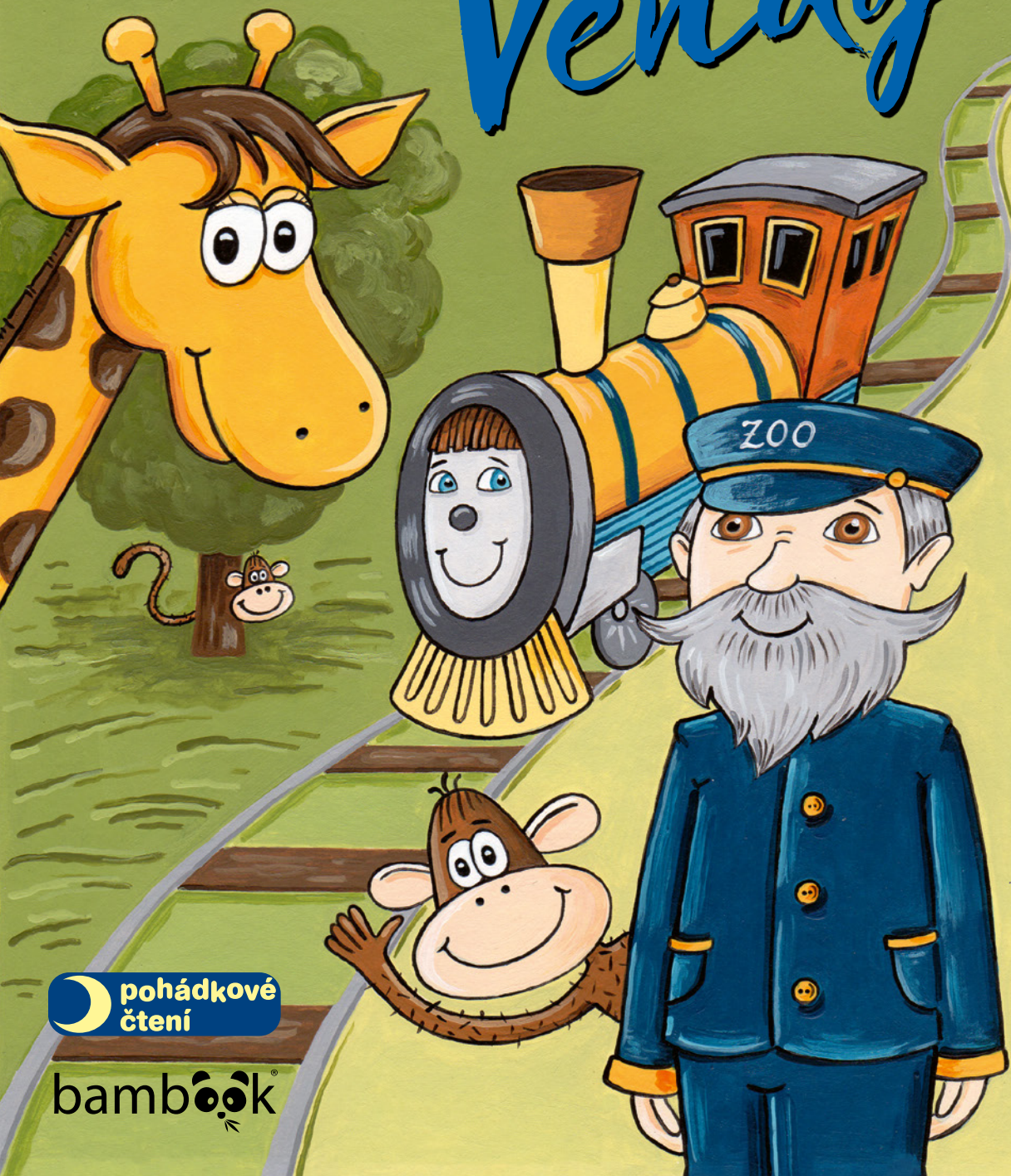
 pohádkové
čtení

bambôok®

Lucie Krystlíková

Ilustrace Daniela Skalová

Dobrodružství mašinky Vendy

 pohádkové
čtení

bambóok[®]

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lucie Krystlíková

DOBRODRUŽSTVÍ MAŠINKY VENDY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7828. publikaci

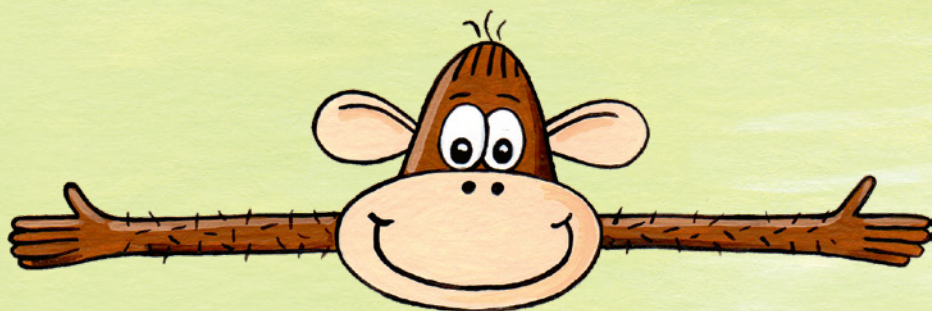
Ilustrace Daniela Skalová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 96
Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna TNM PRINT, s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Daniela Skalová, 2020

ISBN 978-80-271-1951-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-1798-7 (print)

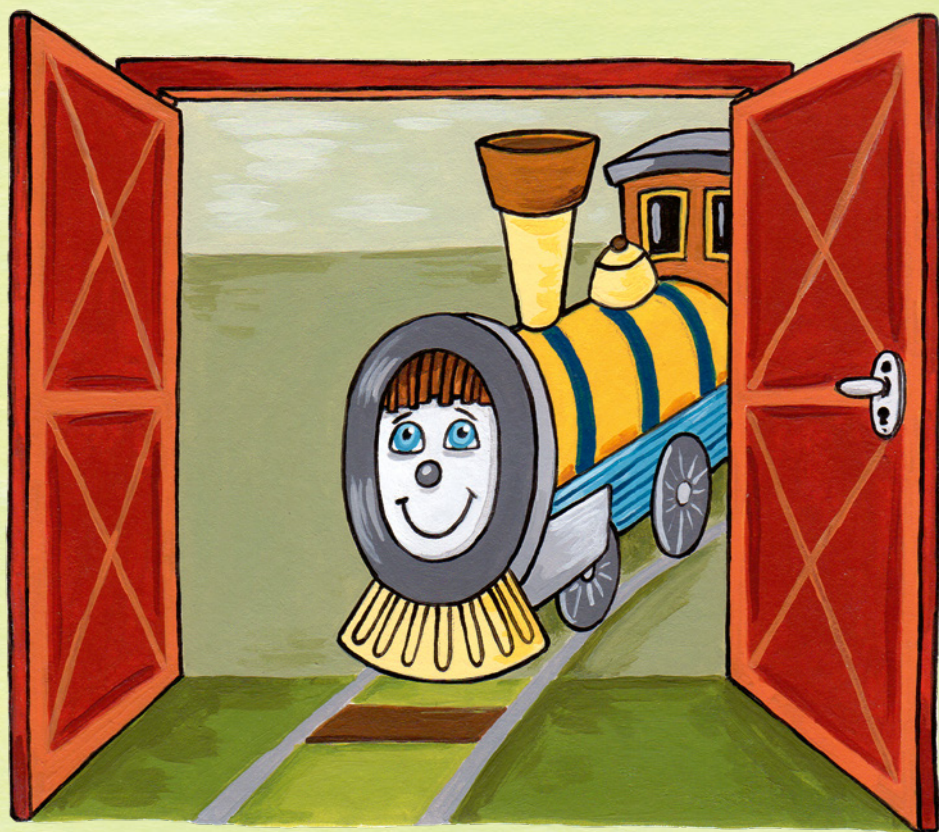

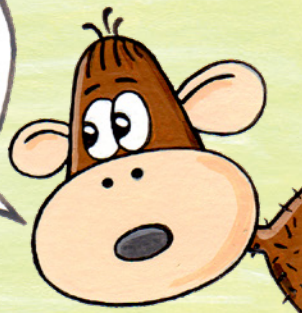
OBSAH

Předmluva	7
Co jen bude s mašinkou Vendy?	9
Zkušební jízda	31
A je to tady!	53
Vagón plný zvířátek	73

PŘEDMLUVA

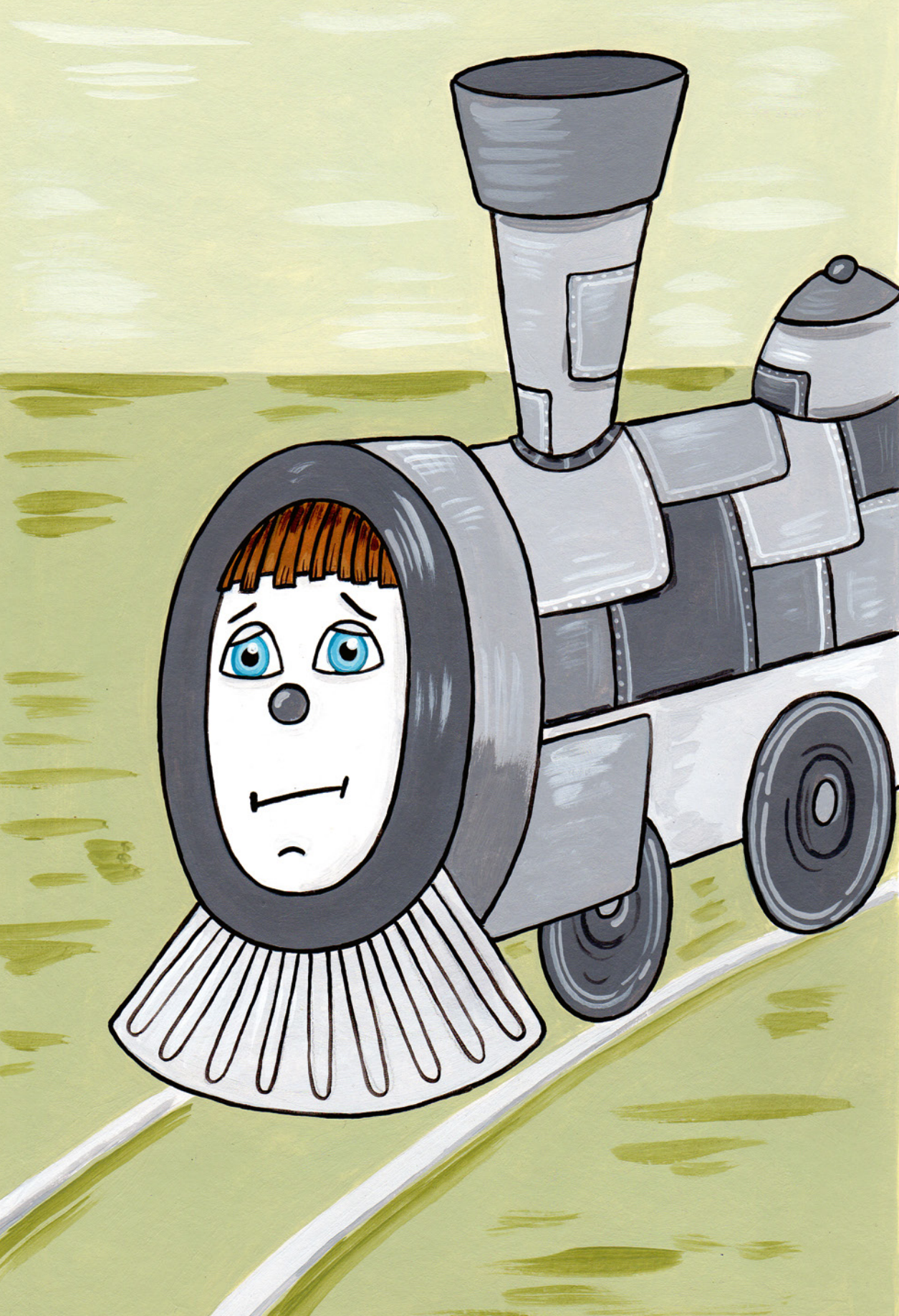

Depa, koleje a nádraží – to je svět mašinek a vagónků od chvíle, kdy vyjedou z továrny a začnou sloužit k přepravě cestujících a různých věcí. Jenže co se s nimi stane, když svoji službu lidem jednoho dne ukončí?

Většina lokomotiv a vagónů se dostane do starého železa. Některé ale mají štěstí, smutnému konci se vyhnou a mohou dělat parádu třeba v železničním muzeu.

Já vám budu vyprávět příběh, ve kterém jedna vysloužilá mašinka a starý vagónek dostaly šanci jezdit po kolejích i nadále.

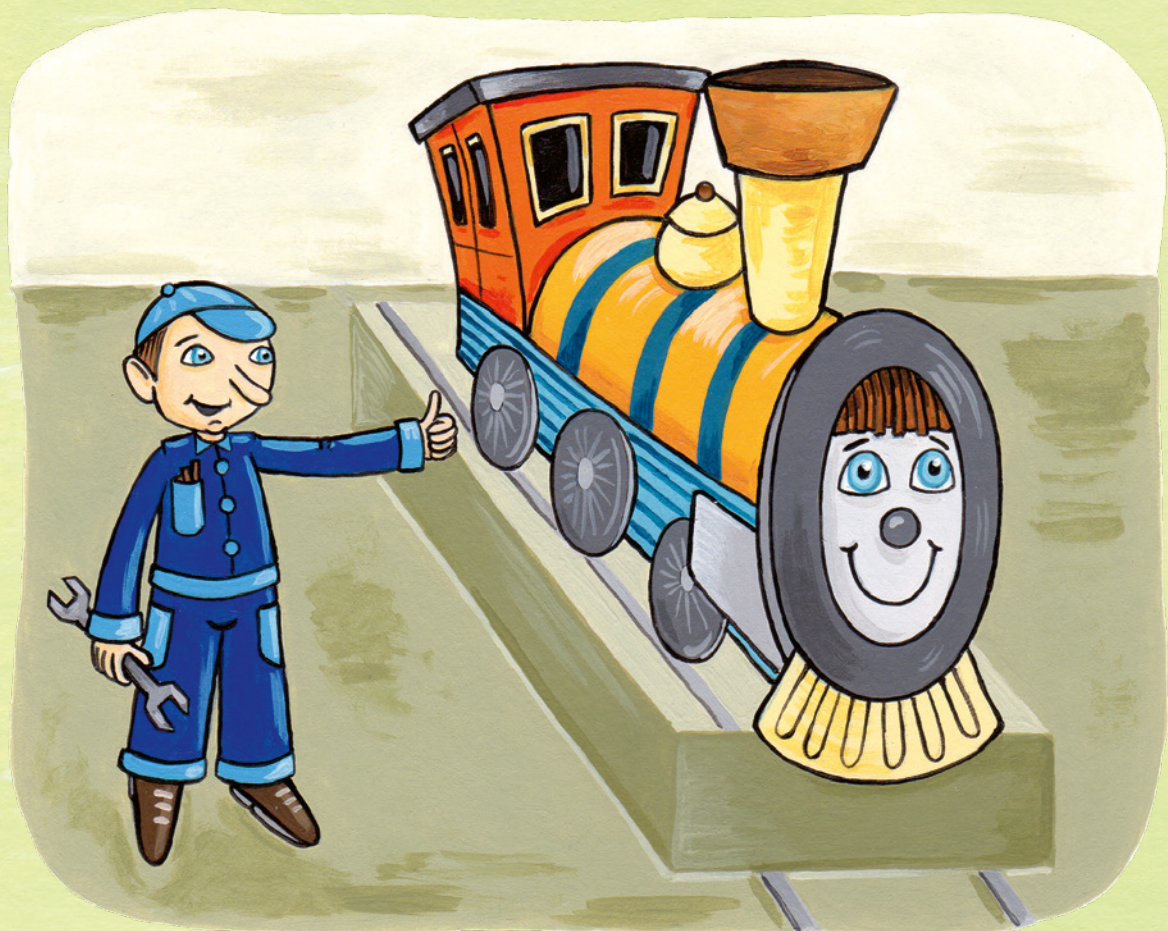

CO JEN BUDE S MAŠINKOU VENDY ?

Tak a je to tady. Právě jsem dosloužila, pomyslela si mašinka Vendy, kterou zrovinka zavřeli do depa pro vyřazené mašinky a vagóny. Kdo ví, co se mnou teď bude? Asi mě rozeberou a pošlou do sběrných surovin, přemýšlela. Bylo jí smutno. Vzpomínala, jak kdysi vyjela úplně nová z továrny a hrdě jezdila po kolejích. Nepatřila ale k těm největším a nejsilnějším mašinkám, které tahají těžké nákladní vagóny. Vždycky za ni připojili několik osobních vagónů a vozila lidi do práce, na výlety i na dovolenou. Kolik jen dobrodružných příběhů zažila?

Posledních pár let už dlouhé trasy nezvládala, a tak jezdila jen ty kratší a vozila na výlety především děti ze škol a školiček. To se jí moc líbilo. Ale teď... Co s ní jen bude?

Z přemítání, co ji čeká, usnula.

Ráno ji probudil rámus. Co to? Co to s ní dělají? Chvilku trvalo, než si mašinka uvědomila, že ji nerozebírají, ale začínají opravovat. Vtedy byla celá překvapená. Vůbec nevěděla, co ji čeká.

Do depa dorazil pan strojvedoucí Křepelka, se kterým najezdila spoustu kilometrů. Byl sice už v důchodu, ale čas od času se za ní zastavil. Pohládl ji a povídá:

„Vendy, holka moje zlatá, ničeho se neboj. Uvidíš, co báječného tě čeká.“ Usmál se na ni a odešel. Vypadá to, že mašinka neskončí ve sběru.

Ubíhaly dny, pak týdny, až z toho byl půlrok, ale čekání stálo za to. Ze staré, oprýskané mašinky se stala krásná, žluto-oranžová mašinka s modrými pruhy.

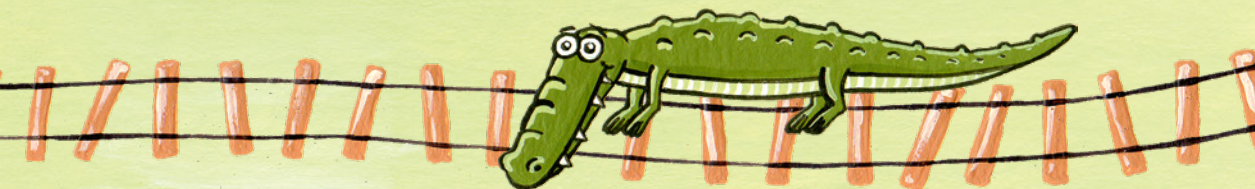
„Hotovo!“ ozval se hlas jednoho z pánů opravářů.

Druhý pan opravář otevřel vrata a do depa vešel pan Křepelka. „No né, to snad ani není možné. Vendy, ty jsi tu zkrásněla.“ Nemohl se na ni vynadívát, taková nádhera.

Kdyby byla Vendy člověk, a ne mašinka, určitě by se začervenala, tak moc ji potěšila chvála od pana Křepelky.

„Odvedli jste skvělou práci!“ pronesl pan strojvedoucí směrem k opravářům. Chvilku si s nimi povídal a nakonec společně odešli.

Vendy zůstala v depu sama. Moc nerozuměla tomu, o čem si povídali. Pochopila ale, že se zítra ráno vydá na dlouhou cestu. Dokonce nepojede sama po kolejiích, ale povezou ji na velkém autě. Ale kam? To zatím nevěděla.

I když už byla noc, Vendy nemohla usnout. Stále dumala, kam to jen pojedou a co ji tam čeká. Ať přemýšlela, jak chtěla, na nic nepřišla.

Když už ji k ránu začal zmáhat spánek, otevřela se vrata, za kterými stál velký kamion, připravený ji naložit a vyrazit. Než se Vendy stačila vzpamatovat, byla v návěsu, zavřely se za ní dveře a už ji odváželi neznámo kam.

Unavené mašince netrvalo dlouho a po probdělé noci tvrdě usnula.

Když se Vendy probudila, byla znovu noc. Zjistila, že celý den prospala, a ani ji nevzbudilo, když ji vykládali z návěsu. Vůbec nevěděla, kde je. Stála uprostřed neznámého depa. Vrata byla pootevřená. Sice se trochu bála, ale zvědavost ji přemohla. Popojela tedy k vratům blíž, trochu do nich štouchla, aby se otevřela, a vyjela po kolejičkách ven. Rozsvítila světla a rozhodla se, že prozkoumá, kde to vůbec je. Kolem sebe viděla jen stromy a keře. Dodala si odvahy a vyjela do neznáma.

Když minula pár stromů, najednou uviděla veliké oči, které na ni shlížely z vysokého dubu. To ji trochu polekalo, a tak se zastavila. Oči se pohnuly a mašinka poznala, že je to jen sova.

Sova na ni zírala a přemýšlela: Aha, tak proto tu stávaly koleje. A než se mašinka nadála, zmizela mezi stromy.

To je divné, pomyslela si Vendy. Kde to jenom jsem? Zvědavost ji hnala kupředu. Znovu se tedy pomalým tempem rozjela.

„Jéééé, kdo jsi a proč mě rušíš?“ ozval se před ní něčí hlas.

Mašinka si posvítila směrem, odkud vycházel, a uviděla divné pruhované zvíře. „Kdopak jsi a kde se tu bereš?“ zeptala se překvapeně.

„To je mi pěkné, ty se ptáš mě, kde jsem se tu vzala? Já jsem zebra a bydlím tady. Ale co tu děláš ty?“

„Zebra?“ divila se mašinka Vendy, která si ještě párkrát zopakovala, koho to probudila.

„No ano, jsem zebra Bohunka. Nic neříkej, už je mi to jasné. Ty jsi ta mašinka, co bude jezdit po kolejích, vid? Ale doufám, že jen ve dne, protože v noci tu chci mít klid,“ řekla zebra, otočila se a zmizela v křoví.

Mašinka Vendy vůbec nic nechápala. To je ale zvláštní místo. Nejdřív potká sovu, pak zebra. Na koho asi natrefí příště? Vjela mezi hustý porost stromů. Vtom zaslechla zavřeštění.

„Honem všichni sem, honem sem. To jste ještě neviděli! Nějaké ohromné zvíře jede po těch železech, co tu nedávno pokládali.“

Mašinka zůstala nevěřícně zírat na tlupu opic, která ji obestoupila. „Já nejsem žádné zvíře, já jsem mašinka,“ odpověděla dotčeně.

„Jo, mašinka, tak to jo,“ začaly se překřikovat opice.

„Když už jsem podle vás zvíře, můžete mi prosím říct, kde to jsem?“

Opice se po sobě začaly dívat a jedna povídá: „No přece v džungli.“ Nato se všechny opice sebraly a zmizely mezi stromy.

„Cože, já jsem v džungli?“ mumlala si potichu mašinka Vendy. „No to je mi nadělení, koho tu ještě potkám? Co je to za nápad, přivézt mě do džungle?“

Vendy jela po kolejích dál. Najednou jí přes cestu přeběhla dvě podivná zvířátka. Mašinka se zastavila.

„Jejda, vidíš, kohopak nám to sem nastěhovali? Snad nás nebude rušit,“ bavila se zvířátka mezi sebou.

„Já rozhodně nikoho rušit nechci. Jsem mašinka a jsem tu nová. V džungli jsem ještě nikdy nebyla, tak se ne-
zlobte, jestli jsem vás vyrušila. A kdo jste?“ zeptala se Vendy.

„My jsme hrabáči.“

„Hrabáči! Hmm, to si budu pamatovat. A můžete se spolehnout, že vás rušit nebudu,“ řekla Vendy a rozjela se dál.

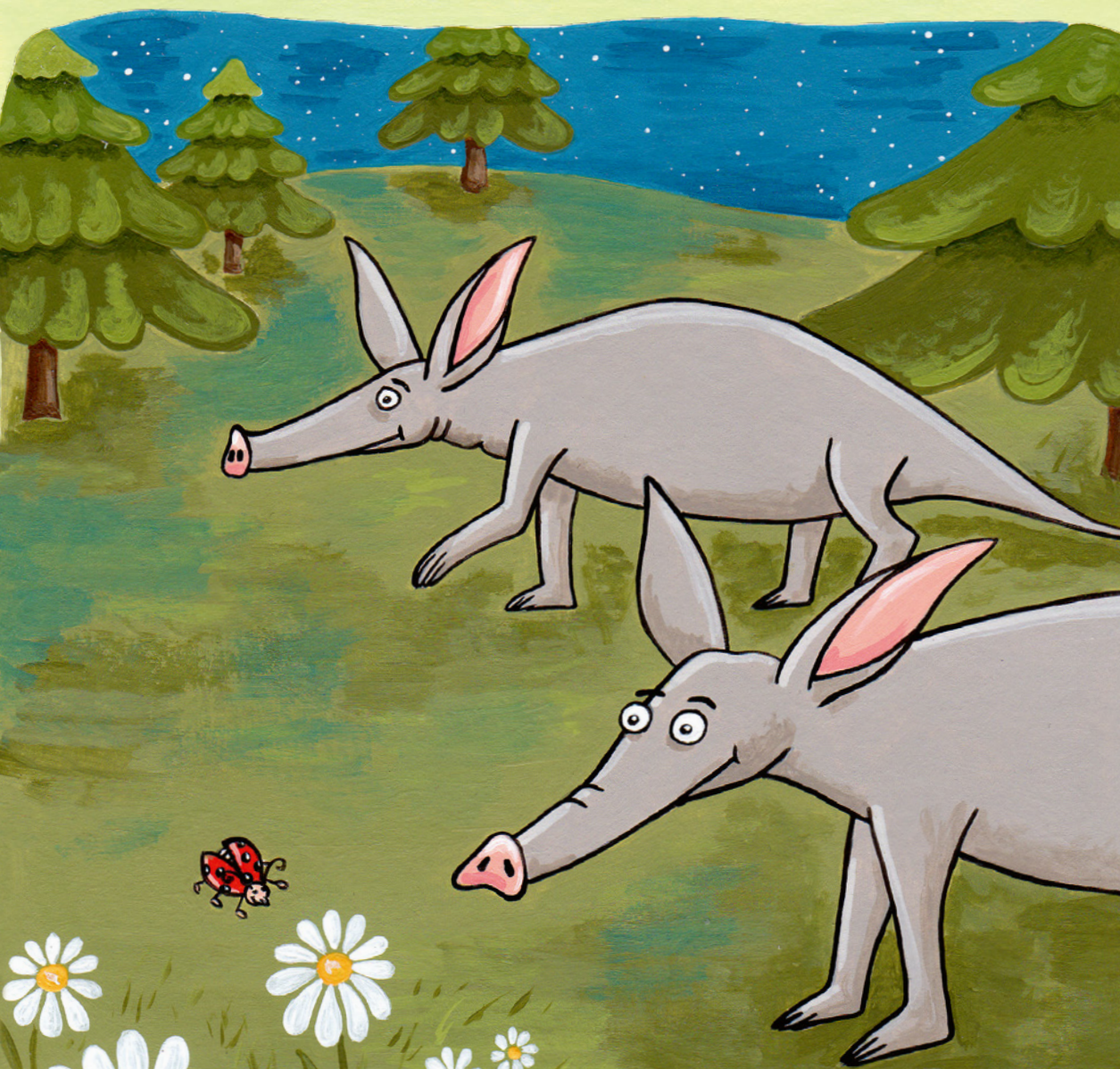
Hrabáči se za ní nevěřícně dívali. Kroutili hlavami, protože takovou podivnou a barevnou věc ještě neviděli. Nebo to bylo zvíře? Ale kromě papoušků žádné takhle pestré není.

To už jim ale mašinka Vendy zmizela z dohledu. Byla už trochu klidnější, protože věděla, kde je. Sice pořád nechápala, proč ji odvezli zrovna do džungle a postavili tu kvůli ní koleje. Ale co. Alespoň neskončila ve sběru a najde si tu třeba nové kamarády.

Začala si zvykat na svůj nový domov. Jela dál a potkala dalšího obyvatele džungle, který jí tu zřejmě bude také dělat společnost. Poznala ho hned. Byl to tygr. Jednou viděla tygra na obálce časopisu, který si koupil pan strojvedoucí Křepelka.

„Uáááá, já chci spát, kdo mě to budí?“ ozval se rozespalý tygr.

„Promiň, tygříku, já už jedu pryč. Byla jsem jen zvědavá, kam mě to přivezli, a tak jsem se vydala na průzkum džungle. Nechtěla jsem tě probudit,“ omluvila se mašinka Vendy a pokračovala dál.

Tygr nechápavě zíral a mumlal si: „To je ale divná mašinka. Co to blábolila o džungli? No, asi se mi to jen zdálo.“ Tygr se schoulil do klubíčka a znovu usnul.

Vendy zatím jela dál a snažila se přijít na to, co bude vlastně tady v džungli dělat. Ještě že dávala pozor na cestu. Najednou před sebou na kolejích uviděla zvláštní hromádku. Vzápětí ale zjistila, že to není žádná hromádka, protože ta by se přece nehýbala. Byl to krokodýl, který se rozhodl, že si na kolejích trochu zdřímne.

„Co... co... co to je? Co se to na mě řítí?“ ozval se zmateně krokodýl, kterého probudily světla a hluk.

Mašinka zastavila kousíček od něj a povídá: „Sice nevím, kdo jsi, na mašinku tedy rozhodně nevypadáš, ale jednu radu ti dám. Na kolejích je to nebezpečné, na nich nemůžeš spát. Co tu vůbec děláš?“

Krokodýl ještě stále rozespale mžoural. „Ty se ptáš mě, co tu dělám? No, já tu bydlím a mašinka opravdu

